

28. desember 2010

Til konferansen for de kontinentale rådgiverne

Inderlig elskede venner!

Det er gått femten år siden vi, ved en anledning som denne, gav gruppen av rådgivere samlet i Det hellige land den første antydning om kursen som bahá'í-samfunnet ville måtte slå inn på dersom det skulle påskynde sin todelte utvidelses- og befestelsesprosess – en kurs som dets oppsamlede erfaring hadde forberedt det til å følge i trygg forvisning. Det er ikke nødvendig å kommentere avstanden som er tilbakelagt i løpet av et kort halvannet tiår. Merittlisten taler for seg. I dag inviterer vi dere til å begynne å overveie neste fase i det store foretagende som bahá'í-verdenen er i gang med, en fase som vil strekke seg fra ridván 2011 til ridván 2016 og utgjøre den første av to femårsplaner på rad som vil nå sitt høydepunkt ved hundreårsminnet for begynnelsen på troens formingstid. I de kommende dager ber vi dere om å utforme en klar forestilling om hvordan rådgiverne og deres hjelpere vil hjelpe samfunnet å bygge på dets ekstraordinære prestasjoner; den læringsmåten som så unektelig er kommet til å karakterisere samfunnets undervisningsinnsats, vil bli utvidet til andre virksomhetsfelt, det vil tilegne seg evnen som skal til for med en høy grad av innbyrdes sammenheng å anvende redskapene og metodene det så omhyggelig har utviklet, og det vil øke tallet på dem som flere enn noen gang før er seg troens visjon bevisst og så flittig bestreber seg på å gjennomføre sitt gudgivne oppdrag.

I vårt ridván-budskap for inneværende år beskrev vi dynamikken i læringsprosessen som gjennom fire globale planer på rad jevnt og trutt har akselerert og økt vennenes dyktighet til å handle på grasrotnivå. Fra dette utsiktspunktet åpner det seg vyer som virkelig er formidable. Med over 350 000 sjeler verden over som har fullført det første instituttkurset, har det skjedd en merkbart stigning i kapasiteten til å danne et livsmønster som utmerker seg ved sin gudhengivne karakter. Under ulike forhold og i alle verdensdeler slutter grupper av troende seg til andre i bønn og vender hjertet til sin skaper i tilbedelse, idet de søker hjelp hos de åndelige krefter som virkningsgraden i deres individuelle og kollektive innsats avhenger av. Det har skjedd en tilnærmet doubling i tilgangen på lærere for bahá'í barneklasser i løpet av en femårsperiode, og dette har økt det samlede antall til 130 000 og gjort det mulig for samfunnet å gi et helhjertet svar på de unges åndelige lengsler. En seksfoldig økning i samme periode i kapasiteten til å hjelpe juniorungdom til å navigere gjennom et så avgjørende stadium i livet gir en pekepinn om engasjementsnivået overfor denne aldersgruppen. Overalt finner enn videre et betydelig antall venner seg rede til å innlede samtaler med folk fra ulike bakgrunner og med ulike interesser og sammen med dem å begi seg inn i en virkelighetsutforskning som gir opphav til en delt forståelse av de krav som denne perioden i menneskenes historie stiller, og av måten de kan behandles på. Den systematiske forfleringen av kjerneaktiviteter verden over, med ikke mindre enn en halv million kjente deltagere på et gitt tidspunkt, er tilført kraft gjennom innsatsen fra bortimot 70 000 venner som er kompetente til å tjene som veiledere for studiesirkler.

I systemet som på denne måten er skapt for å utvikle de menneskelige ressurser i Det Største Navns samfunn, besitter dette et redskap med ubegrensede muligheter, slik vi gjorde det klart i vårt ridván-budskap. I et bredt mangfold av forhold er det i praktisk talt alle områder mulig for en voksende kjerne av individer å sette i gang en bevegelse mot en ny verdensorden som mål.

For et tiår siden, da vi innførte område-begrepet – et geografisk konsept som var ment å gjøre det lettere å gjøre seg tanker om troens vekst – gav vi en skisse av fire grove stadier langs veien for dens utvikling. Etter hvert som bahá'í-samfunnet gikk i gang med å gjennomføre planens anvisninger, viste denne skissen seg å være umåtelig nyttig ved å forme og definere det som egentlig er en vedvarende prosess. Den rikelige erfaringen som siden er vunnet, setter nå de troende i stand til å forestille seg en befolknings bevegelse, drevet frem av økende åndelige krefter, som et rikt og dynamisk sammenhengende hele. En kort oppsummering av prosessen som utspiller seg i et område, vil – selv om den er velkjent for dere alle – tjene til å understreke dens grunnleggende organiske natur.

Et vekstprogram

Hvordan vekstprosessen begynner i et område, er uvegerlig bestemt av anledningene som gir seg ut fra de personlige omstendighetene for de troende som er med i begynnelsen – eller kanskje for en enslig hjemmefrontpioner – til å innlede meningsfylte og klare samtaler med lokale beboere. En studiesirkel sammensatt av noen få venner eller kolleger, undervisningstimer tilbudt flere barn i nabolaget, en gruppe dannet for juniorungdom etter skoletid, en andaktssamling holdt for familie og venner – hver av disse kan tjene som en spore til vekst. Det som deretter skjer, følger ingen forutbestemt kurs. Forholdene kan berettige at én kjerneaktivitet gis forrang, så den øker i raskere takt enn de andre. Det er like sannsynlig at alle fire ville skride frem i sammenlignbart tempo. Besøkende team kan bli bedt om å sette fart i de nystartede aktivitetene. Men resultatet må bli det samme, uansett detaljer. Innenfor hvert område må den oppnådde sammenheng mellom kjerneaktivitetene være slik at man ut fra helheten kan oppfatte et begynnende program for vedholdende utvidelse og befestelse av troen. Det vil si at uansett hvordan andaktssamlinger, barneklasser og juniorungdomsgrupper blir kombinert, og uansett hvor fåtallige de er, så opprettholdes de av dem som gjennomgår sekvensen av instituttkurs og fullt og helt går inn for visjonen om individuell og kollektiv forvandling som de virker for å fremme. Denne første strømmen av menneskelige ressurser inn på feltet for systematisk handling markerer den første av flere milepæler i en bærekraftig utviklingsprosess.

Alle institusjoner og organer som virker for målet i den nåværende serien av verdensplaner, trenger å opptre så smidig som fødselen av en slik dynamisk prosess krever – men ingen trenger det mer enn hjelperådsmedlemmene. Å hjelpe vennene til å danne seg et bilde av denne første viktige milepælen og de mange måter den kan nås på, står sentralt i virksomheten for ethvert hjelperådsmedlem og for et økende antall av vedkommendes assistenter. Her, som i alt sitt arbeid, må de vise vidsyn og skarpsindighet, smidighet og rådsnarhet. De bør stå skulder ved skulder med vennene, støtte dem gjennom deres kamper og ta del i deres gleder. Noen av disse vennene vil bevege seg raskt til aktivitetenes forreste linje, mens andre vil gå mer prøvende frem; alle trenger likevel støtte og oppmuntring, ikke bare i abstrakt form, men basert på det intime kjennskap som man bare tilegner seg ved å arbeide side ved side på tjenestefeltet. For innsatsen fra dem som skal få de troende til å delta helhjertet i planen, vil det vise seg helt nødvendig å ha tro på kapasiteten hos enhver som viser et ønske om å tjene. Ubetinget kjærlighet fri for autoritær faderlighet vil være uunnværlig om de skal hjelpe til med å omgjøre nøling til mot født av Gud og forvandle en lengsel etter spenning til et engasjement for langsiktig handling. Rolig besluttsomhet vil være helt nødvendig når de bestreber seg på å vise hvordan hindringer kan gjøres til en plattform for fremgang. Og å være rede til å lytte, med skjerpet åndelig oppfatningsevne, vil være uvurderlig for å identifisere sperrer som kan hindre noen av vennene i å forstå at forenet handling er absolutt nødvendig.

Økende intensitet

Det er viktig å merke seg at mens et vekstprogram er under utforming, begynner en gryende samfunnsånd å påvirke begivenhetenes gang. Hva enten aktiviteter blir spredt over hele området eller konsentrert i én landsby eller ett nabolag, karakteriseres vennenes innsats av en følelse av å ha felles mål. Uansett hvilket organiseringsnivå som tjente til å kanalisere de tidlige manifestasjonene av denne ånden, så gjør den systematiske, samordnede økningen av kjerneaktiviteter det nødvendig å snart nå høyere nivåer. Gjennom forskjellige forholdsregler gis aktivitetene mer struktur, og initiativ, som før i stor utstrekning ble formet av enkeltpersoners vilje, gis nå et kollektivt uttrykk. Et koordinatormannskap utpekt av instituttet kommer på plass – for studiesirkler, for grupper av juniorungdom og for barneklasser. Det kan være grunner til å la utpekingen skje i hvilken som helst rekkefølge. Intet mindre enn en skarp oppmerksomhet overfor omstendighetene ute i marken bør bestemme denne avgjørelsen, for det er ikke tale om å følge et sett med fremgangsmåter, men om utviklingen i en pedagogisk prosess som har begynt å vise sitt potensial til åndelig styrking av et større antall personer.

Parallelt med opprettelsen av mekanismer til støtte for instituttprosessen tar andre administrative strukturer gradvis form. Fra noen få troendes leilighetsvise møter trer det frem regelmessige drøftinger i en voksende kjernegruppe av venner opptatt av å kanalisere et økende forråd av kraft inn på tjenestefeltet. Etter hvert som vekstprosessen fortsetter å skyte fart, vil en slik ordning til sist ikke strekke til for å tilfredsstille kravene til planlegning og beslutning; det nedsettes en områdeundervisningskomité, og refleksjonsmøter holdes i faste former. I felles samhandling mellom komitéen, instituttet og hjelperådsmedlemmene blir et fullt utarbeidet opplegg for samordningen av aktiviteter satt i gang – med all den iboende kapasitet som skal til for å underlette en effektiv flyt av veiledning, midler og informasjon. Ved denne tid vil områdets vekstprosess samsvare med rytmen etablert av tydelige utvidelses- og befestelsesykluser som utfolder seg uten opphør, avbrutt hver tredje måned av et møte for refleksjon og planlegning.

Her er det igjen opp til hjelperådsmedlemmene og andre relevante institusjoner og organer, som det regionale råd og instituttstyret, å sikre at administrative strukturer under utforming i området antar de nødvendige kjennetegn. Spesielt er den kurssekvensen vi har anbefalt til bruk ved institutter overalt, og som så effektivt underletter den pågående forvandlingsprosessen, utformet for å skape et miljø som på en og samme tid bidrar til allmenn deltagelse og til gjensidig støtte og bistand. Hvordan forbindelsene er mellom individer i dette miljøet, der alle anser seg selv for å følge en felles vei i tjeneste, ble kort forklart i vårt ridván-budskap. Vi pekte også på at et slikt miljø ikke er uten sine virkninger på troens administrative anliggender. Etter hvert som et økende antall troende deltar i undervisnings- og administrasjonsarbeidet og gjør det med en ydmyk læringsholdning, bør de komme til å betrakte enhver oppgave, enhver samhandling, som en anledning til å arbeide sammen for fremgang og til å ledsage hverandre i sin innsats for å tjene Saken. På denne måten vil tilskyndelsen til å over-instruere bli dempet. På denne måten vil man unngå tendensen til å redusere en kompleks forvandlingsprosess til overforenklede trinn som innbyr til opplæring pr. håndbok. Separate handlinger settes inn i en sammenheng, og selv det minste trinn gis mening. De åndelige krefters virksomhet på denne tjenestearenaen blir stadig tydeligere, og vennskapsbånd, som er så viktige for et sunt vekstmønster, blir hele tiden styrket.

I dette landskapet med prosesser i utvikling, fremvoksende strukturer og varig fellesskap, representerer øyeblikket som er kommet til å bli kjent som “igangsettelsen” av et intensivt vekstprogram, en bevisst erkjennelse av at alle elementer som er nødvendige for å påskynde

troens vekst og befestelse, ikke bare er til stede, men også fungerer med en tilstrekkelig grad av effektivitet. Det signaliserer modningen av et stadig voksende, selvoppholdende system for den åndelige oppbyggelsen av en befolkning: en stadig strøm av venner fortsetter gjennom opplæringsinstituttets kurser og deltar i de tilsvarende aktiviteter, noe som i sin tur tjener til å øke tallet på nye rekrutter til troen, hvorav en betydningsfull prosentdel uvegerlig går inn i instituttprosessen og garanterer at systemet utvides. Dette utgjør enda en milepæl som med tiden må nås av vennene som bestreber seg i hvert område.

Ved å gjenta her mye av det vi har uttalt ved tidligere anledninger, håper vi å innprente overfor dere hvor lett det er å nære bevegelsen i en befolkning som er inspirert av Sakens hensikt og prinsipper, når den ikke gjøres til gjenstand for utenforliggende komplikasjoner. Vi har ingen illusjoner om at veien som så summarisk er skissert ovenfor, er problemfri. Fremgang oppnås gjennom samspillet mellom motsetningene krise og seier, og tilbakeslag er ikke til å unngå. Fallende deltagelse, et avbrudd i aktivitetssyklusene, et forbigående brudd i enhetens bånd – dette er noen av de myriader av utfordringer man kan måtte takle. Ikke sjelden vil veksten i menneskelige ressurser eller evnen til å mobilisere dem være utilstrekkelig overfor de krav som en rask utvidelse stiller. Å påtvinge prosessen formuler vil likevel ikke resultere i et vekstmønster kjennetegnet av den ønskede likevekt. Midlertidige ubalanser i fremgangen for ulike aktiviteter er en del av prosessens natur, og de kan justeres over tid, dersom de behandles med tålmodighet. Å redusere én blomstrende aktivitet på basis av teoretiske begreper om hvordan balansert vekst kan oppnås, viser seg ofte å være kontraproduktivt. Selv om vennene i et område meget vel kan dra nytte av deres erfaring som alt har opprettet det nødvendige handlingsmønster, er det bare gjennom fortsatt handling, refleksjon og rådslagning fra deres side at de vil lære å lese sin egen virkelighet, se sine egne muligheter, gjøre bruk av sine egne ressurser og reagere på det som kommende utvidelse og befestelse i stor skala vil kreve.

I dag er det rundt 1 600 områder i verden der vennene har lyktes i å skape et handlingsmønster forbundet med et intensivt vekstprogram. Selv om denne prestasjonen er betydelig, kan den på ingen måte betraktes som høydepunktet i den prosessen som har skutt fart i hvert område. Ny læringsfronter er nå åpne for vennene, som bes om å vie sine krefter til å skape pulserende samfunn som vokser i størrelse og i stadig større grad gjenspeiler Bahá'u'lláhs visjon for menneskeheten. Det vil også være nødvendig for slike områder å fungere som reservoarer med potensielle pionerer som kan bli sendt til område etter område, hovedsakelig på hjemmefronten, og spre de første stråler fra hans åpenbarings lys i noen av dem og styrke troens nærvær i andre, og dermed sette alle i stand til å bevege seg hurtig fremover til den første milepælen langs utviklingsveien, eller forbi den. Med dette i tankene vil vi ved ridván 2011 rette en appell til Det Største Navns samfunn om i løpet av de neste fem år å høyne det samlede antall områder med et pågående vekstprogram, uansett intensitet, til 5 000, omtrent en tredjedel av alle nåværende områder i verden.

Fremskyving av frontene innenfor læring

Det vi har beskrevet i de foregående avsnitt og i så mange budskap i løpet av det siste halvannet tiår, kan best betraktes som den hittil siste måten i en serie av måter å nærme seg bahá'í-samfunnets vekst på, der hver måte passer for særskilte historiske omstendigheter. Denne guddommelig fremdrevne vekstprosessen ble satt i gang av gløden som ble frembragt i troens vugge for over hundre og seksti år siden da tusener besvarte innbydelsen til en ny dag, og det ble satt fart i den ved de tidlige troendes innsats for å bringe Bahá'u'lláhs budskap til naboland i Østen og til spredte lommer i Vesten. Den fikk mer struktur gjennom Den Guddommelige Plans Tavler åpenbart av 'Abdu'l-Bahá og økt fremdrift i takt med at vennene spredte seg systematisk over kloden under Beskytterens ledelse for å opprette små sentre for bahá'í-aktivitet og reise de

første av administrasjonsordningens søyler. Den økte sin styrke i verdens landlige områder da menneskemasser ble beveget til å slutte seg til troen, men sakkett betraktelig på farten da vennene bestrebet seg på å oppdage strategier for å holde utvidelse og befestelse i stor skala ved like. Og i femten år har den nå jevnt og trutt økt farten siden vi ved Fireårsplanens begynnelse appellerte til bahá'í-verdenen om å systematisere undervisningsarbeidet på grunnlag av erfaringen den hadde vunnet gjennom tiår med vanskelig, men uvurderlig læring. Få vil unnlate å innse at den nåværende tilnærmingen til vekst, selv så effektiv den er, må utvikle seg enda videre i kompleksitet og raffinement når den først har slått rot i et område og stadig tydeligere viser den "samfunnsbyggende kraft" som er en del av troens natur.

Hvor ofte oppmuntret ikke den elskede Beskytteren vennene, under henvisning til utviklingen av verdens bahá'í-samfunn, til å forbli besluttsomme i sitt forsett og holde ut i sine bestrebelser. "Uten å la seg avskrekke eller forferde fortsetter de fremover," merket han seg tilfreds, "i bevissthet om sitt høye kall og i tillit til den samfunnsbyggende kraft som deres tro besitter; de bestreber seg på å utforme og fullkommengjøre de nødvendige hjelpemidler som Bahá'u'lláhs spirende verdensorden kan modnes og utvikles innenfor." "Det er denne byggeprosessen," påminte han dem, "så langsom og uanselig, som utgjør det eneste håp" for en desillusjonert menneskehet. Ut fra hans skrifter er det klart at denne prosessen vil fortsette å øke i omfang og innflytelse, og at administrasjonsordningen med tiden vil vise "sin evne til ikke alene å bli betraktet som kjernen i, men som selve mønsteret for den nye verdensorden". "I en verden som har fått svekket strukturen i sine politiske og sosiale institusjoner, som ikke ser klart lenger, som er forvirret i sin samvittighet, hvis religiøse systemer er tappet for saft og kraft," hevdet han så ettertrykkelig, er "dette helbredende middel, denne surdeig, denne sammenføyende kraft, intenst levende og altgjennomtrengende," i ferd med å "ta form," den "utkrystalliserer seg i institusjoner" og "mobiliserer sine styrker".

Det som her bør være klart, er at dersom administrasjonsordningen skal tjene som et mønster for fremtidens samfunn, så må samfunnet den utvikler seg innenfor, ikke bare tilegne seg evnen til å håndtere stadig mer komplekse krav av materiell og åndelig art, men også få et større og større omfang. Hvordan kan det vel være annerledes? Et lite samfunn der medlemmene er forenet av felles oppfatninger om tro, er kjennetegnet ved sine høye idealer, er dyktige til å håndtere sine anliggender og ivareta egne behov og kanskje deltar i atskillige humanitære prosjekter – et slikt samfunn som dette, som er i fremgang, men i behagelig avstand fra den virkelighet som storparten av menneskeheten opplever, kan aldri ha håp om å tjene som mønster for omstruktureringen av hele samfunnet. At verdens bahá'í-samfunn har klart å unngå selvtilfredshetens farer, er en kilde til varig glede for oss. Samfunnet har faktisk god kontroll med sin utvidelse og befestelse. Å administrere sakene for et yrende antall mennesker i landsbyer og byer rundt om i verden, å løfte banneret for Bahá'u'lláhs verdensorden høyt nok til at alle kan se det – det er likevel fortsatt et fjerntliggende mål.

I dette ligger derfor utfordringen som må møtes av dem som befinner seg fremst i den læringsprosess som vil fortsette sitt fremskritt i løpet av neste plan. La derfor vennene, overalt der et intensivt vekstprogram er opprettet, ikke spare seg noen anstrengelse for å øke deltagelsesnivået. La dem anspenne seg til det ytterste for å sikre at systemet som de så møysommelig har oppført, ikke begrenser seg til seg selv, men utvider seg i tiltagende grad for å favne flere og flere mennesker. La dem ikke tape av syne den bemerkelsesverdige mottageligheten de fant – ja, den ivrige forventningsfølelsen som ventet dem – etter hvert som de vant tillit til sin evne til å omgås mennesker fra alle samfunnslag og samtale med dem om Bahá'u'lláhs person og hans åpenbaring. La dem holde fast ved overbevisningen om at en direkte presentasjon av troen kan gi varige resultater når gjennomføringen skjer med tilstrekkelig dybde og styrkes av en sunn tilnærming til befestelse. Og la dem ikke glemme

fortidens lærdom som ikke etterlot noen tvil om at en relativt liten gruppe aktive tilhengere av Saken, uansett hvor rådsnære og hengivne de er, ikke kan ivareta behovene i samfunn som omfatter hundrevis – og enda mindre tusenvis – av menn, kvinner og barn. Det er klart nok hva dette innebærer. Dersom ansvaret for utvidelse og befestelse i et område hviler på et par titalls personer, med noen få hundre som deltar i samfunnslivets aktiviteter, så bør begge tallene stige betydelig, slik at det ved utgangen av planen er ett eller to hundre som gir veiledning når ett eller to tusen deltar.

Det er oppmuntrende å se at de troende allerede i rundt 300 av de 1 600 områdene i verden med igangværende vekstprogrammer har trådt inn på den nye læringsarenaen som nå er åpen for dem, og utvider dens grenser i mer enn noen få tilfeller. Det er klart at i alle slike områder er det av største viktighet å styrke de pedagogiske prosessene igangsatt av opplæringsinstituttet, der hver prosess har sine egne behov – regelmessig gjennomførte undervisningstimer for samfunnets yngste medlemmer, fast sammenknyttede grupper for juniorungdom og studiesirkler for ungdom og voksne. Mye av hva dette arbeider medfører, ble diskutert i ridván-budskapet. Når vennene i slike områder har vært førstehånds vitner til instituttprosessens forvandlende virkninger, så bestreber de seg uten unntak på å tilegne seg en fyldigere forståelse av dynamikken som ligger til grunn for den – fellesskapsfølelsen som den skaper, den deltagerbaserte tilnærmingen som den innfører, forståelsesdybden som den fostrer, tjenestehandlingene som den anbefaler, og fremfor alt: tillit til Guds ord. Enhver anstrengelse blir gjort for å sikre at prosessen avspeiler det komplementære forholdet mellom “å være” og “å gjøre” som gjøres klart i instituttkursene; den sentrale plass de gir kunnskap og anvendelsen av den; vekten de legger på å unngå falske dikotomier; fremhevingen av å lære det skapende ord utenat; og den omhu de viser i å høyne bevisstheten, uten å vekke det påtrengende selvet.

Økt administrativ kapasitet

Selv om vekstprosessens sentrale elementer forblir uendret i læringens første fase, krever det blotte og bare antall at organiseringsoppleggene blir mer komplekse. Ulike nye ordninger er allerede innført, på basis av både geografiske hensyn og numerisk vekst. Oppdelingen av området i mindre enheter, desentraliseringen av refleksjonsmøtet, utnevnelsen av assistenter for instituttkoordinatører, mobiliseringen av erfarne venner i team for å støtte andre ute i felten – dette er noen av tiltakene som så langt er satt i verk. Vi har all tiltro til at Det Internasjonale Undervisningssenter med dyktig bistand fra dere vil følge utviklingen av disse ordningene gjennom neste plan og bidra til å nedfelle den høstede lærdom i velprøvede metoder og redskaper. Med dette for øye vil dere og deres hjelpere ha behov for å pleie en atmosfære som oppmuntrer vennene til å være metodiske, men ikke rigide, kreative, men ikke vilkårlige, besluttsomme, men ikke forhastede, omhyggelige, men ikke kontrollerende, i erkjennelse av at det som i siste instans vil skape fremgang, ikke er teknikk, men enhet i tankegang, en konsekvent handlemåte og engasjert lærevillighet.

Uansett hvordan man innretter seg på områdenivå for å koordinere aktivitet i stor skala, vil fortsatt fremgang avhenge av utviklingen av lokale åndelige råd og av den økte kapasiteten hos regionale bahá'í-råd, og i siste instans hos nasjonale åndelige råd. I ridván-budskapet uttrykte vi glede over å legge merke til den økende styrken i nasjonale råd, og vi ser på de kommende fem år med optimisme, sikre på at vi vil se betydelige sprang fremover i denne henseende. Videre nærer vi ingen tvil om at dere, i samråd med nasjonale råd, vil være i stand til å hjelpe regionale råd til å høyne sin institusjonelle kapasitet. Det er for tiden 170 slike administrative organer i 45 land i verden, og antallet kommer sikkert til å stige i løpet av neste plan. Det vil være absolutt nødvendig at alle regionale råd følger nøye med på hvordan opplæringsinstituttet drives, og hvordan områdeundervisningskomitéene fungerer. Med dette i tankene vil de finne det

nødvendig å skape og raffinere mekanismer som tjener til å fremme vekstmønsteret som utfolder seg på områdenivå, og læringsprosessen forbundet med dette. Disse vil innbefatte et velfungerende regionkontor som gir sekretæren grunnleggende organisatorisk støtte; et forsvarlig regnskapssystem som gir rom for ulike kanaler for strømmen av midler til og fra områder; et effektivt kommunikasjonssystem som tar i betraktning livets virkelighet i landsbyer og nabolag; og der dette er berettiget: fysiske strukturer som underletter intensivt og fokusert aktivitet. Det som er viktig å erkjenne i denne henseende, er at slike mekanismer viser seg å være effektive bare hvis regionrådene selv er engasjert i læringsprosessen. Ellers kan systemer som utvikles og øyensynlig er skapt for å understøtte læring i handling av et økende antall deltagere i nabolag og landsbyer, meget vel virke motsatt på subtile måter og utilsiktet kvele stigende forhåpninger på grasrotplanet.

Mens samarbeid med nasjonale åndelige råd og regionale råd vil være ett av deres hovedanliggender, vil deres hjelpere trenge å rette mer og mer av sine krefter inn mot å fostre institusjonenes kapasitet på lokalplanet, der kravene til samfunnsbygging gjør seg så umiskjennelig gjeldende. For å hjelpe dere til å danne dere et bilde av hva som venter hjelperådsmedlemmer og deres assistenter overalt, særlig i områder som opplever utvidelse og befestelse i stor skala, ber vi dere om først å reflektere over utviklingen av lokale åndelige råd i mange landlige områder i verden, der det store flertall av slike områder i dag er å finne.

I et landlig område bestående av landsbyer og kanskje en eller to byer er det, som dere er klar over, ofte slik at når et handlingsmønster forbundet med et intensivt vekstprogram er under oppretting, er vennenes innsats begrenset til noen få steder. Men når mønsteret først er på plass, kan det raskt utvides til landsby etter landsby, som forklart i vårt ridván-budskap i år. På hvert sted oppstår det tidlig et lokalt åndelig råd, og dets jevne utvikling følger en bane som er parallell med og nært forbundet med den begynnende vekstprosessen som utfolder seg i landsbyen. Og ikke ulik utviklingen av andre sider ved denne prosessen kan utviklingen av det lokale råd best forstås som oppbygging av kapasitet.

Det som i første omgang trenger å skje, er forholdsvis enkelt: Enkeltmenneskenes kjennskap til vekstprosessen som er i ferd å skyte fart i landsbyen, født av hvert medlems personlige deltagelse i kjerneaktivitetene, må forenes i en kollektiv bevissthet som erkjenner både den pågående forvandlingens natur og rådets plikt til å fostre den. Noe oppmerksomhet må uten tvil vies visse grunnleggende administrative funksjoner – for eksempel å møtes med en grad av regelmessighet, å holde nittendagsfesten og planlegge markering av helligdager, å opprette et lokalt fond og holde årlige valg i samsvar med bahá'í prinsipper. Det bør imidlertid ikke vise seg vanskelig for det lokale råd å begynne å rådslå som et organ, ledsaget av tilsvarende innsats og oppmuntring fra en assistent for et hjelperådsmedlem, om én eller to særskilte saker med umiddelbar relevans for livet i samfunnet: hvordan samfunnets gudhengivne karakter høynes gjennom bestrebelsler fra personer som har fullført det første instituttkurset; hvordan åndelige undervisningen av barna ivaretas av lærere fostret av instituttet; hvordan juniorungdommens potensial virkeliggjøres av programmet for å styrke dem åndelig; hvordan samfunnets åndelige og sosiale struktur styrkes etter hvert som vennene besøker hverandre hjemme. Etter hvert som rådet drøfter slike håndgripelige saker og lærer å nære vekstprosessen på en kjærlig og tålmodig måte, blir dets forbindelse med områdeundervisningskomitéen og opplæringsinstituttet gradvis befestet i en felles hensikt. Men enda viktigere er det at det vil begynne å legge grunnlaget for å bygge dette enestående hengivne og genuint støttende forhold, beskrevet av den elskede Beskytter i mange av hans budskap, som lokale åndelig råd bør opprette med den enkelte troende.

Å lære å rådslå om særskilte saker som har med verdensplanen å gjøre, uansett hvor viktig dette er, representerer åpenbart bare én dimensjon av kapasitetsbyggingsprosessen som det lokale åndelige råd må beskjefte seg med. Dets fortsatte utvikling innebærer å holde seg til 'Abdu'l-Bahás pålegg om at "Alle diskusjoner må begrenses til åndelige temaer som angår sjelens oppdragelse, undervisning av barn, støtte til de fattige, hjelp til de svake i alle samfunnslag i verden, vennlighet mot alle folkeslag, utbredelsen av Guds dufter og opphøyelsen av hans hellige ord." Dets jevne fremgang krever et ubøyelig engasjement for å fremme samfunnets beste interesser og et årvåkent vern av vekstprosessen mot det moralske forfalls krefter som truer med å stoppe den. Dets vedvarende fremgang fordrer en ansvarsfølelse som strekker seg ut over kretsen av venner og familier som deltar i kjerneaktiviteter, til å omfatte hele befolkningen i landsbyen. Og dets gradvise modning understøttes av en urokkelig tro på 'Abdu'l-Bahás forsikring om at han vil inneslutte ethvert åndelig råd i sin omsorgs og beskyttelses favn.

Denne høyningen av rådets kollektive bevissthet er forbundet med dets økende evne til å vurdere og anvende ressurser riktig, økonomiske og andre, både til støtte for samfunnsaktiviteter og i utøvelsen av sine administrative funksjoner, som med tiden kan innbefatte veloverveid utpeking av komitéer og vedlikehold av beskjedne fysiske installasjoner beregnet på dets virksomhet. Ikke mindre viktig er dets evne til å fostre et miljø som bidrar til at et større antall personer deltar i forenet handling, og til å sikre at deres krefter og talenter bidrar til fremgang. I alle disse henseender forblir samfunnets åndelige velbefinnende fremst i rådets bevissthet. Og når det oppstår uunngåelige problemer, om de nå er forbundet med en eller annen aktivitet eller mellom personer, vil de bli behandlet av et lokalt åndelig råd som har vunnet samfunnsmedlemmenes tillit så fullstendig at alle naturlig vender seg til det for å få hjelp. Dette innebærer at rådet gjennom erfaring har lært hvordan det hjelper de troende til å legge partitenkningens splittende handlemåter til side, hvordan det finner enhetens frø i selv de mest innfløyte og vanskelige situasjoner, og hvordan det pleier dem sakte og kjærlig, og hele tiden holder fast ved rettferdigheten som målestokk.

Vi har tidligere pekt på at etter hvert som samfunnet vokser i størrelse og i evne til å holde livskraften ved like, så vil vennene bli trukket videre inn i samfunnslivet rundt dem og bli utfordret til å dra fordel av de tilnæringsmåtene de har utviklet for å respondere på et stadig bredere spekter av saker som deres landsby står overfor. Spørsmålet om innbyrdes sammenheng, som er så vesentlig for veksten som hittil er oppnådd, og så grunnleggende for planens stadig fremskridende handlingsramme, antar nå nye dimensjoner. Mye vil falle på det lokale råd, ikke som en gjennomfører av prosjekter, men som den moralske autoritets stemme, for å sikre at mens vennene bestreber seg på å anvende troens lære for å bedre forholdene gjennom en handlings-, refleksjons- og rådslagningsprosess, blir den moralske kvaliteten av deres bestrebelsler ikke satt i fare.

Vårt ridván-budskap beskrev noen få karakteristiske trekk ved sosial handling på grasrotnivå og de vilkår den må oppfylle. Innsatsen i en landsby vil i alminnelighet begynne i liten skala, kanskje ved at det dukker opp grupper av venner, hver av dem opptatt av et særskilt sosialt eller økonomisk behov som gruppen har merket seg, og hver av dem i ferd med å utføre et enkelt sett med passende handlinger. Rådslagning på nittendagsfesten skaper et rom der samfunnets økende sosiale bevissthet kan komme til uttrykk på en konstruktiv måte. Uansett arten av de igangsatte aktiviteter må det lokale råd være oppmerksomt på mulige fallgruber og om nødvendig hjelpe vennene til å styre forbi dem – forlokkelsen av overambisiøse prosjekter som ville sluke krefter og til sist vise seg å være uholdbare, fristelsen ved økonomiske tilskudd som ville gjøre det nødvendig å fravike et bahá'í-prinsipp, løftene ved bedragerisk innpakke teknologier som ville frata landsbyen dens kulturelle arv og føre til oppsplitting og disharmoni. Til sist kan styrken i

landsbyens instituttprosess, og den økte dyktighet den har fostret hos enkeltpersoner, sette vennene i stand til å benytte seg av metoder og programmer som har bevist at de virker, som er blitt utviklet av en eller annen bahá'í-inspirert organisasjon, og som er blitt innført i området etter forslag fra og støttet av vårt Kontor for Sosial og Økonomisk Utvikling. Enn videre må rådet lære å samhandle med sosiale og politiske strukturer på stedet og gradvis høyne bevisstheten om troens nærvær og innflytelsen den øver på landsbyens fremgang.

Det som er skissert i de foregående avsnitt, representerer bare noen få av de egenskaper som lokale åndelige råd i verdens mange landsbyer gradvis vil utvikle når de betjener behovene i samfunn som omfatter større og større antall. Idet de i økende grad gjør sin slumrende yteevne og arbeidskraft synlig, vil deres medlemmer av innbyggerne i hver landsby komme til å bli betraktet som “den barmhjertiges tillitsmenn overfor menneskene”. Dermed vil disse rådene bli “skinnende lamper og himmelske haver, og fra dem føres hellighetens dufter hen over alle egner, og kunnskapens lys spredes over alle skapte ting. Fra dem strømmer livsens ånde i alle retninger.”

En slik opphøyet visjon gjelder selvfølgelig like mye alle lokale åndelige råd rundt om i verden. Selv i et større storbyområde er rådets utvikling fundamentalt den samme som skissert ovenfor. Forskjellene ligger hovedsakelig i størrelse og i befolkningens mangfold. Den første gjør det nødvendig å dele rådets myndighetsområde inn i nabolag alt etter hvilke krav som stilles av veksten og den gradvise innføringen av mekanismer for å administrere troens anliggender i det enkelte nabolag. Den andre krever at rådet gjør seg kjent med det utall av sosiale rom, i tillegg til geografiske sådanne, der segmenter av befolkningen kommer sammen, og i den grad det er mulig, tilbyr dem visdommen som er nedlagt i læren. Videre har strukturene i et byområdes sosiale, politiske og kulturelle institusjoner, som rådet må lære å gi seg i kast med, et mye bredere omfang og er flere i antall.

Tjeneste i bahá'í-institusjoner

Når vi på disse sidene legger frem for dere utviklingslinjer som vi ivrer etter å se i troens administrasjonsarbeid i løpet av neste femårsplan, påminnes vi om de gjentatte advarslene gitt av Beskytteren i denne henseende. “La oss akte oss,” erklærte han, “så vi ikke i vår omhu for å perfeksjonere Sakens administrative maskineri taper av syne det guddommelige formål som det ble skapt for.” Bahá'í-troens administrative maskineri, gjentok han igjen og igjen, “er å betrakte som et middel, ikke som et mål i seg selv”. Han gjorde det klart at det er ment å skulle “tjene et tofoldig formål”. På den ene side “bør det sikte mot en jevn og gradvis utvidelse” av Saken “langs linjer som på en og samme tid er brede, sunne og allmenngyldige.” På den annen “bør det sikre den interne befestelsen av det arbeid som allerede er gjennomført.” Og han forklarte videre: “Det bør både sørge for impulsen hvorved de dynamiske kreftene nedlagt i troen kan utvikle, krystallisere og forme menneskenes liv og vandel, og tjene som et middel til utveksling av tanker og til koordinering av aktiviteter blant de ulike elementer som utgjør bahá'í-samfunnet.”

Det er vårt inderlige håp at dere, i deres innsats gjennom neste plan for å fremme en sunn og harmonisk utvikling av bahá'í-administrasjonen på alle nivåer, fra det lokale til det nasjonale, vil gjøre deres ytterste for å hjelpe vennene til å utføre sine funksjoner innenfor rammen av den organiske vekstprosessen som skyter fart rundt om på kloden. Virkeliggjøringen av dette håpet vil i stor utstrekning avhenge av i hvilken grad de som er blitt kalt til å yte en slik tjeneste – om de er valgt inn på et åndelig råd eller utpekt til et av dets organer, om de benevnes som instituttkoordinator eller er utpekt til en av deres fullmektiger – erkjenner det store privilegium som er deres, og forstår grensene som dette privilegium setter for dem.

Tjeneste i troens institusjoner og organer er virkelig et veldig stort privilegium, men ikke et som søkes av den enkelte; det er en plikt og et ansvar som vedkommende kan bli kalt til på et hvilket som helst tidspunkt. Det er selvfølgelig forståelig at alle de som har med bahá'í-administrasjonen å gjøre, med rette vil føle at de er vist en enestående ære ved å få utgjøre en del, uansett hvordan, av en struktur som er ment å være en kanal som Sakens ånd strømmes gjennom. De bør likevel ikke forestille seg at en slik tjeneste gir dem rett til å virke i periferien av læringsprosessen som overalt øker i styrke, fritatt for dens iboende krav. Man bør heller ikke anta at medlemskap i administrative organer gir en anledning til å fremme ens egne synspunkter på hva som er nedtegnet i den hellige tekst, og hvordan læresetningene bør anvendes, og dermed styre samfunnet i hvilken som helst retning bestemt av ens personlige preferanser. Under henvisning til medlemmer av åndelige råd skrev Beskytteren at de "må fullstendig se bort fra sine egne sympatier og antipatier, sine personlige interesser og tilbøyeligheter, og samle tankene om de tiltak som vil bidra til bahá'í-samfunnets velferd og lykke og fremme det felles beste." Bahá'í-institusjoner har faktisk myndighet til å veilede vennene, og øver moralsk, åndelig og intellektuell innflytelse på livet for individer og samfunn. Men slike funksjoner skal utføres i erkjennelse av at bahá'í-institusjoners identitet gjennomføres av en moralholdning preget av kjærlig tjeneste. Å moderere myndigheten og innflytelsen på denne måten innebærer et offer fra deres side som er betrodde administrere troens anliggender. Forteller ikke 'Abdu'l-Bahá oss at "når en jernklump kastes i essen, blir jernets egenskaper, som det å være svart, kaldt og fast, som symboliserer menneskeverdenens attributter, skjult og forsvinner, mens ildens særlige egenskaper, som det å være rød, varm og uten fast form, som symboliserer Rikets dyder, blir klart synlige i den." Som han hevdet: "i denne sak – det vil si å tjene menneskeheten – må dere oppgi selve livet og fryde dere når dere overgir dere selv."

*

Inderlig elskede venner! Som dere godt vet, finner vi stor glede i å være vitne til hvor dyktige dere og deres hjelpere, i tjeneste lengst fremme på undervisningsfeltet, er i gjennomføringen av deres plikt til i hvert hjerte og hver sjel å nære Guds kjærlighets ild, å fremme lærdom og å hjelpe alle i deres bestrebelser på å utvikle en rettskaffen og rosverdig karakter. Da det nordamerikanske bahá'í-samfunn begynte på sin første sjuårsplan, for å utføre forpliktelsene det var blitt pålagt i Den Guddommelige Plans Tavler, tilstilet Beskytteren vennene der i landet et ganske langt og svært sterkt brev datert 25. desember 1938, senere publisert under tittelen "The Advent of Divine Justice". Brevet gjennomgikk de foreliggende oppgavene i detalj og henviste til det som Beskytteren beskrev som åndelige forutsetninger for at alle bahá'í-foretagender skulle lykkes. Blant disse påpekte han tre som "fremhever seg som særlig viktige og ubetinget nødvendige": en rettskaffen vandel, et rent og hellig liv og fordomsfrihet. Slik forholdene i dagens verden er, ville dere gjøre vel i å reflektere over hva hans iakttagelser innebærer for bahá'í-samfunnets globale innsats for å føre ånden i Bahá'u'lláhs åpenbaring inn i område etter område.

Med henvisning til en rettskaffen vandel talte Shoghi Effendi om den "rettferdighet, rettskaffenhet, sannferdighet, ærlighet, rettsindighet, pålitelighet og troverdighet" som må "utmerke enhver fase i bahá'í-samfunnets liv". Selv om denne forutsetningen kan anvendes på alle dets medlemmer, var den ifølge hans understreking hovedsakelig rettet til samfunnets "valgte representanter, hva enten de er lokale, regionale eller nasjonale", hvis sans for moralsk rettskaffenhet burde stå i klar kontrast til "de demoraliserende påvirkninger som et korrupsjonsbefengt politisk liv så slående legger for dagen". Beskytteren krevde "en varig sans for usvikelig rettferdighet" i en "forunderlig forstyrret verden" og gjengav lengre sitater fra Bahá'u'lláhs og 'Abdu'l-Bahás skrifter idet han fikk vennene til å ta sikte på de høyeste normer

for ærlighet og troverdighet. Han appellerte til vennene om å være eksempler på rettskaffen vandel i alle livets aspekter – i deres forretningstransaksjoner, i deres familieliv, i alle slags ansettelsesforhold, i enhver tjeneste de gjør for Saken og for deres folk – og å overholde det den krever i deres kompromissløse etterlevelse av troens lover og prinsipper. Det er åpenbart at det politiske liv overalt har fortsatt å forfalle i et alarmerende tempo i de mellomliggende år, i takt med at selve begrepet statsmannskunst er blitt tømt for mening, at handlingsmålene i fremskrittets navn er kommet til å tjene de økonomiske interessene for noen få, og at hykleriet har fått lov til å undergrave sosiale og økonomiske strukturers virksomhet. Hvis det faktisk krevdes en stor anstrengelse for at vennene den gang skulle etterleve troens høye normer, hvor mye større må ikke anstrengelsen da være i en verden som belønner uærlighet, som oppmuntrer til korrupsjon, og som behandler sannhet som en handelsvare. Dyp er forvirringen som truer samfunnets grunnvoller, og urokkelig må besluttsomheten være hos alle dem som har med bahá'í-aktivitet å gjøre, så ikke det aller minste spor av egeninteresse skal gjøre deres dømmekraft uklar. La koordinatorene ved hvert opplæringsinstitutt, medlemmene av hver områdeundervisningskomité, hvert hjelperådsmedlem, hver av vedkommendes assistenter og alle medlemmer av hvert lokalt, regionalt og nasjonalt bahá'í-organ, valgt eller utpekt, erkjenne betydningen av Beskytterens oppfordring om at de i sitt hjerte grunner over innebyrden av den moralske rettskaffen som han beskrev med slik klarhet. Måtte deres handlinger tjene som en påminnelse for en kringsett og trett menneskehet om dens høye bestemmelse og dens iboende adel.

Ikke mindre relevante for bahá'í-foretagendets suksess i dag er Beskytterens åpenhjertige kommentarer om betydningen av et rent og hellig liv, “med alt det innebærer av ærbarhet, renhet, måtehold, anstendighet og renhjetethet”. Han var utvetydig i sin språkbruk og kalte vennene til et liv som var ubesudlet “av uanstendighetene, lastene og de falske normene som en etter sitt vesen mangelfull moralkodeks tolererer, viderefører og fremmer”. Her trenger vi ikke å gi dere beviser på innflytelsen som en slik mangelfull kodeks nå øver på menneskeheten som helhet; selv de mest fjerntliggende steder på kloden er besnæret av dens forlokkelser. Vi kjenner oss likevel tilskyndet til å nevne noen få punkter som særlig har med temaet renhet å gjøre. Kreftene som virker inn på hjerte og sinn hos de unge, som Beskytteren mest inntrengende rettet sin appell til, er virkelig sterkt skadelige. Formaninger om å holde seg rene og kyske vil kun i begrenset grad lykkes i å hjelpe dem til å motstå disse kreftene. Det man i denne henseende må erkjenne, er hvor mye unge sinn påvirkes av de valg foreldrene tar for sine egne liv, hvor utilsiktet og uskyldig dette enn skjer, når slike valg tolererer verdens lidenskaper – dens beundring av makt, dens forgudelse av status, dens forkjærlighet for luksus, dens tilknytning til lettsindige sysler, dens forherligelse av vold og dens fiksering på egen tilfredsstillelse. Man må innse at isolasjonen og fortvilelsen som så mange lider under, er produkter av et miljø som beherskes av en altgjennomtrengende materialisme. Og heri må vennene forstå de vidtrekkende følgene av Bahá'u'lláhs utsagn om at “den nåværende orden” må “bli rullet sammen og en ny spredt ut i dens sted”. Rundt om i dagens verden er unge mennesker planens mest entusiastiske understøttere og Sakens ivrigste forkjempere; vi er sikre på at deres antall vil øke fra år til år. Måtte hver av dem komme til å kjenne de rike gavene i et liv prydet med renhet og lære å gjøre bruk av kreftene som flyter gjennom rene kanaler.

Beskytteren tok deretter for seg temaet fordommer og erklærte tydelig at “enhver splid eller splittelse” i troens rekke “er fremmed for selve dens formål, prinsipper og idealer”. Han gjorde det klart at vennene bør legge for dagen “fullstendig fordomsfrihet i sin omgang med folkeslag av en annen rase, klasse, tro eller farge”. Han fortsatte med en lengre drøfting av det spesielle spørsmålet om rasefordommer “hvis tærende innflytelse”, som han påpekte, “hadde gnaget seg inn i det amerikanske samfunns karakter og angrepet hele dets sosiale struktur”, og som, hevdet han den gang, “ville komme til å bli ansett for å utgjøre den mest dyptgripende og utfordrende

sak som bahá'í-samfunnet står overfor på sitt nåværende utviklingstrinn". Uavhengig av de sterke og svake sidene ved tiltakene som er gjennomført for å hankses med denne særskilte utfordringen, av den amerikanske nasjon og av bahá'í-samfunnet som utvikler seg innenfor den, gjenstår det faktum at fordømmer av alle slag – forbundet med rase, klasse, etnisitet, kjønn, religiøs tro – fortsatt holder menneskeheten i sitt sterke grep. Skjønt det er sant at man på nivået for offentlig diskurs har gjort store fremskritt ved å tilbakevise uriktighetene som gir opphav til fordømmer i enhver form, gjennomsyrrer de fortsatt samfunnsstrukturene og innprentes systematisk i individets bevissthet. Det burde være åpenbart for alle at prosessen som er satt i gang av den nåværende serien av verdensplaner, søker, i de tilnærminger den bruker og de metoder den benytter, å bygge kapasitet i enhver menneskegruppe, uten hensyn til klasse eller religiøs bakgrunn, uten tanke på etnisitet eller rase, uansett kjønn eller sosial status, så den kan reise seg og bidra til å føre sivilisasjonen videre fremover. Vi ber om at vi, etter hvert som prosessen utfolder seg, vil se virkeliggjort dens evne til å sette ut av spill ethvert redskap, oppfunnet av menneskeheten i løpet av dens lange barndom, for å la en gruppe undertrykke en annen.

Den pedagogiske prosessen forbundet med opplæringsinstituttet bidrar selvfølgelig til å fostre de åndelige tilstandene som Beskytteren henviste til i "The Advent of Divine Justice", sammen med de mange andre som er nevnt i skriftene og må utmerke bahá'í-samfunnets liv – enhetsånden som må besjele vennene, kjærlighetsbåndene som må knytte dem sammen, standhaftigheten i Pakten som må nære dem, og tilliten og tiltroen de må ha til den guddommelige hjelpens kraft, for bare å nevne noen få. Det er særlig verd å merke seg at slike nødvendige egenskaper utvikles innenfor oppbyggingen av evnen til å tjene, i et miljø som oppdrar til systematisk handling. I sin stimulering av dette miljøet trenger hjelperådsmedlemmene og deres assistenter å erkjenne viktigheten av to grunnleggende forskrifter som griper inn i hverandre: På den ene side kan den høye standard som Bahá'u'lláhs åpenbaring innskjerper, ikke tillate noe kompromiss; den kan på ingen måte senkes, og alle må feste blikket på dens noble høyder. På den annen side må det innrømmes at som mennesker er vi langt fra fullkomne; det som ventes av alle, er at man hver dag bestreber seg oppriktig. Egenrettferdighet skal man sky.

*

Utenom de åndelige kravene til et helliggjort bahá'í-liv finnes det tankevaner som påvirker verdensplanens utvikling, og å fremelske dem må oppmuntres på det kulturelle plan. Det finnes også tendenser som trenger å overvinnnes gradvis. Mange av disse tendensene styrkes av tilnærminger som er fremherskende i storsamfunnet, og som, ikke helt urimelig, kommer inn i bahá'í-aktiviteter. At vennene står overfor en veldig utfordring i denne henseende, er vi klar over. De blir oppfordret til å engasjere seg stadig mer i storsamfunnets liv og dra fordel av dets undervisningsprogrammer, utmerke seg i dets fag og yrker, lære å anvende dets redskaper godt og å gå inn for å fremme humaniora og naturvitenskaper. Samtidig må de aldri tape troens mål av syne: å fremkalle en forvandling av samfunnet og omforme dets institusjoner og prosesser i en skala som ingen har vært vitne til før. Med dette for øye må de forbli sterkt oppmerksomme på manglene ved dagens tenke- og handlemåter – og det uten å føle den minste grad av overlegenhet, uten å anta en hemmelighetsfull eller reservert mine, og uten å innta en unødig kritisk holdning overfor storsamfunnet. I denne forbindelse ønsker vi å nevne et par særskilte punkter.

Det er oppmuntrende å merke seg at vennene nærmer seg studiet av de planrelaterte budskapene fra Det Universelle Rettferdighetens Hus med slik flid. Mens de bestreber seg på å sette den mottatte veiledningen ut i praksis og lære av erfaring, skapes det et imponerende diskusjonsnivå.

Vi kan imidlertid ikke unngå å legge merke til at prestasjonene synes å være mer varige i de regioner der vennene bestreber seg på å forstå helheten i visjonen som formidles i budskapene, mens vanskeligheter ofte dukker opp når uttrykk og setninger tas ut av sammenhengen og betraktes som isolerte fragmenter. Troens institusjoner og organer bør hjelpe de troende til å analysere, men ikke innskrenke, til å grunne over meningen, men ikke oppholde seg ved ord, til å finne frem til klare områder for handling, men ikke lage avdelinger uten innbyrdes forbindelse. Vi innser at dette ikke er noen liten oppgave. Storsamfunnet taler mer og mer i slagord. I studiesirkler blir vennene vant til å arbeide med hele og komplekse tanker og å nå frem til forståelse; vi håper at disse vanene vil bli utvidet til forskjellige aktivitetssfærer.

Nært beslektet med vanen med å redusere et helt tema til ett eller to tiltalende uttrykk, er tendensen til å finne motsetningsforhold der det i virkeligheten ikke er noen. Det er svært viktig at idéer som danner en del av et sammenhengende hele, ikke settes i motsetning til hverandre. I et brev skrevet på vegne av Shoghi Effendi advarte han: "Vi må ta læren som et stort, avbalansert hele, ikke lete frem og sette opp mot hverandre to sterke utsagn med ulik betydning; et eller annet sted imellom finnes det forbindelser som forener de to." Hvor oppmuntret er vi vel ikke blitt ved å legge merke til at mange av fortidens misforståelser har falt bort i takt med at forståelsen av planens bestemmelser har vokst. Utvidelse og befestelse, individuell handling og kollektive kampanjer, å forfine den indre karakter og vie seg til uselvvisk tjeneste – det harmoniske forholdet mellom disse to fasetter av bahá'í-livet blir nå beredvillig erkjent. Det gir oss like mye glede å vite at vennene er på vakt så ikke falske motsetningsforhold tillates å trenge inn i deres tankegang. De kjenner godt til at de ulike elementene av et vekstprogram utfyller hverandre. Tendensen til å se et konkurranseforhold mellom aktiviteter og organene som støtter dem, er vanlig i samfunnet for øvrig, men unngås av bahá'í-samfunnet.

Endelig kjennetegnes et betydningsfullt kulturfremsteg, som vi har fulgt med særlig interesse, av at evnen til å tenke prosess har økt. At de troende fra begynnelsen av er blitt bedt om å være seg stadig bevisst den brede prosessen som definerer deres arbeid, fremgår av en omhyggelig lesning av selv de tidligste meddelelser fra Beskytteren forbundet med troens første nasjonale planer. Men i en verden som i økende grad er fokusert på å rette oppmerksomhet mot begivenheter, eller i beste fall prosjekter, med en mental innstilling som opplever tilfredsstillelse ved følelsen av forventning og spenning som de skaper, krever det atskillig innsats å bevare det nivå av hengivenhet som kreves for langsiktig handling. Utvidelsen og befestelsen av bahá'í-samfunnet omfatter et antall interagerende prosesser, der hver av dem gir sitt bidrag for å bevege menneskeheten mot Bahá'u'lláhs visjon av en ny verdensorden. Handlingslinjene forbundet med en gitt prosess sørger for at det organiseres leilighetsvisse begivenheter, og fra tid til annen tar aktivitetene form som et prosjekt med en klar begynnelse og en bestemt slutt. Men hvis begivenheter påtvinges det naturlige forløpet av en prosess, vil de avbryte dens sunne utvikling. Dersom prosjektene igangsatt i et område ikke underordnes de uttrykkelige behovene i prosessene som utspiller seg der, vil de bære lite frukt.

Å forstå arten av de interagerende prosesser som i sum leder til troens utvidelse og befestelse, er helt avgjørende for en vellykket gjennomføring av planen. I deres innsats for å fremme en slik forståelse oppmuntres dere og deres hjelpere til å ha i tankene et begrep som ligger til grunn for det nåværende verdensforetagendet og faktisk i selve hjertet av hvert trinn i den guddommelige plan, nemlig at fremgang oppnås gjennom utviklingen av tre deltagere – individet, institusjonene og samfunnet. Gjennom menneskenes historie har samhandlinger mellom disse tre bestandig vært belemt med vanskeligheter, der individet roper etter frihet, institusjonen forlanger underkastelse, og samfunnet krever å komme først. Ethvert samfunn har på en eller annen måte definert forbindelsene som knytter de tre sammen, og det gir opphav til perioder med stabilitet, ivedd kaotiske forhold. I dag, i denne overgangstiden da menneskeheten kjemper

for å nå sin kollektive modenhet, utsettes slike forbindelser – ja, selve begrepet om individet, sosiale institusjoner og samfunnet – fortsatt for angrep av kriser som er for mange til å telles. Autoritetskrisen over hele verden er bevis nok. Misbruket av autoritet har vært så ille, og mistenksomheten og motviljen den nå vekker er så dyp at verden er i ferd med å bli stadig mer uregjerlig – en situasjon som svekkelsen av samfunnsbåndene gjør desto farligere.

Enhver tilhenger av Bahá'u'lláh vet godt hensikten med hans åpenbaring er å frembringe et nytt skaperverk. Ikke før hadde “Det Første Rop forlatt hans lepper, så ble hele skapningen omskapt, og alle som er i himlene og alle som er på jorden ble inderlig beveget.” Individet, institusjonene og samfunnet – de tre hovedskikkelsene i den guddommelige plan – blir formet under direkte innflytelse av hans åpenbaring, og frem stiger det en nytt oppfatning av hver av dem, passende for en menneskehet som er blitt myndig. Forbindelsene som knytter dem sammen, gjennomgår også en dyp forvandling, og inn i tilværelsens rike bringer de sivilisasjonsbyggende krefter som bare kan frigjøres ved å rette seg etter hans befaling. På et grunnleggende nivå kjennetegnes disse forbindelsene ved samarbeid og gjensidighet, som er manifestasjoner av den innbyrdes sammenheng som styrer universet. Derfor har det seg slik at individet, uten tanke for “personlige goder og selviske fordeler”, kommer til å se på seg selv som “en av tjenerne for Gud, den altbesittende” hvis eneste ønske er å gjennomføre hans lover. Derfor har det seg slik at vennene kommer til å innse at “rikelig med følelser, velvilje og innsats i overflod” nytter lite når strømmen av disse ikke ledes gjennom riktige kanaler, at “individets uhemmede frihet bør dempes ved gjensidig rådslagning og offer”, og at “initiativrikdom og foretaksomhet bør styrkes av en dypere erkjennelse av hvor ytterst viktig felles handling og en sterkere troskap overfor det felles beste er”. Og derfor har det seg slik at alle lett kommer til å skjelve aktivitetssområdene der den enkelte best kan bruke sitt initiativ, og områdene som tilfaller institusjonene alene. “Med liv og sjel” følger vennene anvisningene fra sine institusjoner, så “ting kan bli bragt i riktig orden og ordnes på en god måte”, slik ‘Abdu’l-Bahá forklarer. Dette er selvsagt ikke en blind lydighet; det er en lydighet som markerer oppkomsten av en moden menneskeslekt som fatter innebyrden av et system så vidtrekkende som Bahá'u'lláhs nye verdensorden.

Og de som fra rekkene av slike tente sjeler kalles til å tjene i institusjonene i dette veldige systemet, forstår godt Beskytterens ord om at “deres funksjon er ikke å diktere, men å rådslå, og å rådslå ikke bare seg imellom, men så mye som mulig med vennene som de representerer”. De ville “aldri la seg lede til å anta at de er de fornemste prydelser på Sakens legeme, at de egentlig overgår andre i evner eller fortjeneste og er alene om å fremme dens lære og prinsipper”. De nærmer seg sine oppgaver “med den ytterste ydmykhet”, og “bestreber seg – ved sin fordomsfrihet, sin sterke rettferdighetssans og pliktfølelse, sin oppriktighet, sin beskjedenhet, sin fullstendige oppofrelse for vennenes, Sakens og menneskehetens velferd og interesser – på å vinne ikke bare tillit og ekte støtte og respekt fra dem de tjener, men også deres aktelse og sanne hengivenhet”. I miljøet som skapes på denne måten, ser institusjoner med myndighet på seg selv som redskaper til å nære menneskelig potensial og sikre at det utfolder seg i produktive og fortjenstfulle retninger.

Det Største Navns samfunn, sammensatt som det er av slike individer og slike institusjoner, blir den åndelig ladete arena hvor kreftene øker i forenet handling. Det er om dette samfunn ‘Abdu’l-Bahá skriver: “Når sjeler utvikler seg til å bli sanne troende, vil de oppnå et åndelig slektskap med hverandre og legge for dagen en ømhet som ikke er av denne verden. En munnfull av guddommelig kjærlighet vil fylle dem alle med lykksalighet, og deres enhet, deres forbindelse, vil også vare evinnelig. Det vil si at sjeler som vil overgi seg selv til glemselen, avføre seg menneskeslektens mangler og utfri seg fra menneskelig trelldom, uten tvil vil bli opplyst ved enhetens himmelske glans, og de vil alle oppnå ekte forening i den verden som ikke forgår.”

Etter hvert som flere og flere mottagelige sjeler slutter seg til Guds Sak og gjør felles sak med dem som allerede deltar i det pågående globale foretaket, vil individets, institusjonenes og samfunnets utvikling og aktivitet med sikkerhet få et kraftig puff fremover. Måtte en forstumlet menneskehet i de slektskapsbånd som Bahá'u'lláhs tilhengere er i ferd med å skape mellom disse tre hovedaktører, se et mønster for et liv i fellesskap som vil drive den fremover mot dens høye bestemmelse. Dette er vår inderlige bønn i de hellige gravmæler.

Det Universelle Rettferdighetens Hus (sign.)